ל) חולין דף נו, ב)[שם: וע"ש], ג) [חוספ׳ שנת פי"ב ע"ש], ד) [מוספ' פ"ג], ב) [מוספ' שס], ו) שס, ב) שס, ה) כ"ל ליבונן, ט) ולעיל כח:ן, י) ואולי ל"ל כח. ל"ה ועולו.

גליון הש"ם

רש"ר ד"ה ואין חוששין כו' ראין זה קורע ע"מ לתפור. קשה לי הא מ"מ אסור מדרבנן ואמאי לא אסור מדרבנן ואמחי נח כתב רש"י כפשוטו דהא קיי"ל כר"ש דדבר שאין מתכוין מותר ופסיק רישיה לא הוי דהא הוי רק חשש שמא מהרע:

לעזי רש"י קומיבר"א [קונמובר"א].

מוסף תוספות א. ביו"ט משום דחסומי

מחסם לה. והילכר יש בפסח שרגילין לקנות כלים חדשים לבשל בהם דבר ב. בוסום דהפשטה קלה טפי. מר"פ. גר פיון דבחדשים הן מדצריכי עדיין חיסום א״כ בלא הפגת צונן אפילו היסק ראשון אסור כדאמר רא"ש סימן טו. . דכח דהיתרא עדיף. ו. דכח דהיתרא עדיף. שיטה. ה. [קאמר] ועוד ר"א מיקל כמו שהיקל למעלה שהוא חידוש, אבל התם דהוי חומרא כיון דאיפסקו לא שייך למימר ועוד דלא הוי

דחייתי חור מעיקרת. כולהו עבדי מעשה

בקדירה חדשה עסקינן. שנותנין אותה רקנית על האור לחסמה:

שאריך לבודקן. אם יוכלו לקבל שלבונה הלכך ביו"ע לא דלמא פקעי 🦰בא בקדרה חדשה עסקיגן. ומשום לבון רעפים נגעו בה ויש ואשתכח דטרח שלא לצורך: ואמרי לה שלריך לחסמן. להקשותם. בהסק ראשון הם מתחזקין ומתקשים הלכך אע"ג דללורך יו"ט נמי הוא דהא לולין עליהם מיהו כיון דבהסק זה נעשה כלי אסור:

תנו התם. באלו טרפות: דרמה שצריך לבדקן ואמרי לה מפני שצריך אלחסמן תנן התם⁶ -דרסה או שטרפה בכותל וטרפה בכותל. אדם שדרם על העוף או שזרקו וחבטו בכותל: או שרללתה בהמה ומפרכסת. ואינה יכולה לעמוד: או שרצצתה בהמה ומפרכסת ושהתה מעת ושהתה מעת לעת. יום א' שלם לעת ושחמה כשרה יא"ר אלעזר בר ינאי ושחטה כשרה: ה"ג א"ר אלעור בר' משום ר' אלעזר בן אנטיגנום יצריכה בדיקה ינאי משום ר"א בן אנטיגנום לריכה בעא מיניה ר' ירמיה מרבי זירא מהו לשחמה בדיקה. כי שהתה מעת לעת נמי ביום מוב מי מחזקינן רעותא ביום מוב דאו לא אמר ליה תנינא אין מלבנין את לריכה בדיקה לאחר שחיטה שמא נשתברו רוב ללעותיה או נשברה השדרה ונפסק החוט שלה או אחד הרעפים לצלות בהן והויגן בה מאי קא עביד משאר מיני טרפות. ושהייה דמעת ואמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הכא לעת אנטריך דאי לא שהתה אע"פ ברעפים חדשים עסקינן מפני שצריך לבדקן שבדקה ולא מלא סימן טרפות טרפה אמר ליה אנן מפני שצריך לחסמן מתנינן שזו היא אחת משמנה עשרה טרפות לה: תניא יאחד מביא את האור ואחד מביא ונקרא רסוקי אברים שאבריה מתפרקין כולן ואע״פ שאין רושם את העצים ואחד שופת את הקדרה ואחד מביא את המים ואחד נותן בתוכו תבלין ניכר בה וזהו סימנה אם שהתה מעת לעת בידוע שלא נתרסקו אבריה ואחד מגים כולן חייבין והתניא אחרון חייב דקים להו לרבנן מסיני דרסוק אברים וכולן פמורין הלא קשיא הא דאייתי אור אינה חיה מעת לעת אבל שאר מיני מעיקרא הא דאייתי אור לבסוף בשלמא טרפה חיה כל שנים עשר חדש: מהו כולהו קא עבדי מעשה אלא שופת את לשחטה ביו"ט. מי חיישינן הואיל הקדרה מאי קא עביד אמר רבי שמעון בן ולריכה בדיקה ואיתיליד בה רעותא: לקיש הכא בקדרה חדשה עסקינן ומשום מי מחוקינן רעוחא. בגוה משום חשש איסור מלאכה ביו"ט דלמא לבון רעפים נגעו בה: ת"ר יחנור וכירים משתכח טרפה ונמנא שוחטה שלא חדשים הרי הן ככל הכלים הנטלין בחצר לצורך. בשלמא שאר בהמות אע"ג אבל יאין סכין אותם שמן ואין משין אותן דמחמרינן אנפשין ובדקינן מיהו בממלית ואין מפיגין אותן בצונן כדי לחסמן ואם בשביל לאפות הרי זה מותר: תנו רבנן סמכינן ארובא ורוב בהמות אינן טרפות הכא מאי: ביו"ט. כלומר משום ימולגין את הראש ואת הרגלים ומהבהבין סימולגין חומר מלאכה ביו"ט: מפני שלריד אותן באור אבל אין מופלין אותם בחרסית לבדקן. וחיישינן דלמא פקעי. אלמא ולא באדמה ולא בסיד ואין גוזזין אותן מחזקינן רעותא משום חומר יו"ט שלא ללבנן: מפני שלריך לחסמן. במספרים יואין גוזזין את הירק בתספורת שלו ולא משום חשש פקיעה אלא דודאי מאבל מתקנין את הקונדם ואת העכביות משוי ליה מנא בהסק זה: שופת יומסיקין ואופין בפורני ומחמין חמין באנמיכי את הקדרה. מושיבה רקנית על בורני חדשה שמא תפחת: ת"ר האור: מגים. מנער בכף שקורין סלאין נופחין במפוח אבל נופחין בשפופרת קומיבר"ח: **כולן חייבין.** מביח חת ואין מתקנין את השפוד ואין מחדדין אותו האור משום מבעיר את הגחלת ת"ר "מאין מפצעין את הקנה לצלות בו מליח יאבל מפצעין את האגוז בממלית דכשהוא מוליכה היא מתלבה מרוח הליכתו. ומביא את העלים לאור משום ואין חוששין שמא תקרע: מתני' ועוד מבעיר. שופת קדרה לקמיה מפרש אמר רבי אליעזר עומד אדם על המוקצה מאי עביד. נותן מים ותבלין ומגים משום מבשל שחף הוא אב מלאכה: ערב

מהרים שלא לבשל בתחלה בקדרה חדשה א ולא היא דהכא בקדרה רקנית דאו שייך בה לבון רעפים ששופתה קודם שמביא המים אבל כשמבשלין בה מאכל לא שייך בה לבון רעפים: בולנין הראש והרגלים. אנל כל

גופו של גדי אסורב הואיל ויכול בהפשט הקלה לעשות טפי: ואין מפיגין אותן בצוגן כדי לחסמן ואם בשביל לאפות הרי זה נו ה מיי פ"ע מהלי שנם מותר. ותימה גדאמר לעיל אסור לחסמן אע"פ שהוא עושה נמי כדי לללות עליהם וי"ל דשאני בין רעפים לתנור דתנור (שאני) כיון דהוא עושה ע"י משקין שאני דאינו ודאי חוסמן: ואין אופין בפורני חדשה שמא תפחת. וא"ת והא אמרינן

לעיל ואם בשביל לאפות מותר וי"ל דהכא שאני בפורני שהוא גדול ויש לחוש יותר שמא תפחת:

אין נופחין במפוח כו'. פירש ר״י מדלא מפליג בין מפוח של אומנין ובין מפוח של בעל הבית כי היכי דמפליג בשל אומן בין מפוח לשפופרת משמע דכל המפוחין אסורים אפילו של בעל הבית נמי אסורים אפילו של בעל הבית נמי פעיף א: ויש ליזהר שלא לנפח בו כלל מיהו פה ג [מיי פכ"ד מהלי העולם נהגו בו היתר ע"י להפכו מלמעלה למטה ואומר מ"ו הר"ר פרץ נ"ע דיש לדחות מה שפיר' מדלח מפליג וכו' דשמא הא עדיפא ליה דכולי בשל אומן קא מיירי:

ועוד אמר ר' אליעזר עומד אדם בו'. פרש"י דמשום דקאמר ר"ח חדא לעיל גבי נוטל אדם קיסם קאמר הכא ועוד אחריתי לקולא והקשה רש"י הא אפסקו במילי טובא באין מוליאין האור והיינו במלחא אחריתי דלא יי אמרו בה רבי אליעזר ורבנן וא"כ לא שייך ביה למימר ועוד דהכי מוכח בעירובין (דף כג. ושם) דכל היכא דאפסקוה בדבר דלא איירו בה לא שייך למימר ועוד ע"כ נרחה לפירוש רש"י דהגרסח מהמשנה משובשת היא בספרים והא דאמר ר' אליעזר עומד אדם כו' יש להיות קודם ההיא דאין מוליאין וכו׳ וקשה דא"כ גם סדר הגמ' אינו כמשפט ור"ת אומר דהיכא דהוו תרוייהו

בעירובין דלא שייך למימר ועוד כדפרישים: דאייםי אור לבסוף. איהו הוא דעבד והנך לא עבדי מידי: היינו היכא דהוו חדא לחומרא וחדא לקולא ^{כי} והא דאפסקוה זהו לפי שרוצה לשנות מילי דאור גבי הדדי:

לקולא שפיר קאמר ועודד אע"ג

דאפסקו במילי אחריניה והא דאמרינן

ומשום לבון רעפים נגעו בה. משום הך גזירה גופה שאסרו ללבן רעפים נגעו גם בזו: חדשים. וכ"ש ישנים: הרי הן ככל הכלים הנעלין. בשבת בחלר דחזו למיתב בגוייהו מידי: אין סכין אוחן שמן. להחליקן וללחלחן: טשין. שפין: וחין מפיגין חותן. לחחר הסקן חין מפיגין הסקן בלוגן לחסמן שמחקשין ע"י הלוגן. וכולהו משום דמתקן מנא: ואם. להפיגן בשביל לאפות שהוסקו הרבה וחושש שלא תשרף הפת מותר: **מולגין.** ברותחין: אין טופלין אותם. בסיד להסיר שערן דהוי דרך העבדנין: ואין גוווין אותן כמספרים. דמחזי כלריך לשער: ואין גוווין הירק. התלוש שיש בו ראשי עלין נרקבין וכמושין אין גווזין אותן בתספורת שלו שגווזין בה מן המחובר דמאן דחזי סבר שלקטן היום: קונדם ועכביות. מיני ירקות הן שיש טורח בתקונן: פורני. הן תנורים שלנו הגדולים ופיהם בלדם ולא חיישינן לטרחא אם יש לו אוכלין הרבה דלא סגי ליה בתנור: שמא **תפחם.** ע"י שחדשה היא ונמצא טורח שלא לצורך: אין נופחין במפוח. דמחזי כאומן עושה מלאכה: ואין מחקנין את השפוד. ודלא כר' יהודה. שאי נמי בנרצם מערב י"ט ודברי הכל: אין מפלעין את הקנה. לתת קרומיותיו תחת המליח על האסכלא שעושה כלי דכל מידי דעביד להשתמש בו הוי תקון כלי: ואין הוששין שמא מקרע. ואפי׳ נקרעת לא אכפת לן ° דאין זה קורע על מנת לתפור: בהדבי' ועוד אמר ר' אליעור. משום דתנה אחת לקולה גבי מוקצה והדר אמר אחריתי קאמר ועוד. וקשיה לי בגוה והא אפסקוה רבנן במילי טובא באין מוליאין את האור והנך דבהדיה והיינו מלחא אחריתי דלאו מלחיה ואמאי לא אותביניה בעירובין (דף כג.) גבי ועוד דר' יהודה בן בבא דאותביה מר"א דסוכה ושנינן לא אפסקוה אלא במלחיה ואלו אותביניה מהא לא הוה ליה לשנויי הכי ואומר אני שגרסת המשנה שלא כסדר: **עומד אדם על המוקלה**. הלריך הזמנה והזמנה מועלת לו כגון אחזי ולא אחזי דאמר באין לדין (לעיל דף כו:):

אבל אין סכין אותן בשמן, ואין טשין אותן במטלית, אין טשין אוונן במטליוג, יאין מפיגין אותן בצונן לחסמן כדי לתקנם, ואם בשביל לאפות מותר. ת״ר בשביל לאפות מחזו . תיי מולגין את הראש ואת הרגלים. פירוש מרתיחין אותו בחמיו להעביר

י השיער מעליהן. ומהבהבין אותן באור, אבל טופליז אותם בחרסית ולא במספרים. ואין גוזזין הירק בתספורת

בפורני ומחמין חמין באנטיכי. פירוש אנטיכי כדתנן אנטיכי אע״פ שגרופה אין שותין ממנה, והני מילי בשבת אבל ביו״ט מותר. ואין אופין בפורני חדשה שמא תפחת. ת״ר אין נופחין באור במפוח, אבל נופחין בשפופרת. ואין ממנה, ואין פוצעין קנה לצלות בו מליח, אבל פוצעין אגוזים במטלית ואין חושש משום קריעה. אלו כולן פשוטות הן והלכות הן. מ**תני'** א״ר אלעזר עומר אדם על המוקצה ערב שבת כרי.

נד א מיי׳ פ״ג מהל׳ י״ט הל׳ יא טוש״ע א״ח סי' מקח סעיף א: נה ב ג מיי פ"ט מהל' שחיטה הלכה כ סמג עשין סג טוש"ע י"ד סי" נח סעי' ב ג:

בו ד מיי׳ פ״ב מהל׳ י״ט הלכה ד סמג לאויו עה טוש"ע א"ח סי" חלח סעיף ח:

בח ו מיי׳ פ״ג מהלכות י"ט הל' יא סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סי

מקו סעיף ה: גמ ז מיי שם הלכי ז סמג שם טוש"ע א"ח סי מק סעיף ד: חט מיי' וסמג שם

טוש"ע א"ח סיי חסמג שם טוש"ע א"ח סיי חקי סעיף ו ז: סא י מיי שם הלכי יא מוש"ע שם סי' מקו סעיף א: שם הלכי י םב ב מיי׳ מוש"ע א"ח שם: סוש"ע א"ח שם: סג ל מיי פ"ד שם הלכה ו טוש"ע א"ח סי טוש"ע א"ח סי' תהח

שבת הלכה כדו טור

רבינו חננאל יאמרי לה מפני שצריך לחסמן, לסתום הנקבים. ואתיגן למפשט מיהא דתנן

דרסה או שטרפה בכותל

או שרצצתה בהמה והיא

מפרכסת ושהתה מעת לעת

ישחטה כשרה. ותני עלה

אפילו שהתה מעת לעת

צריכה בדיקה, וכיון דצריכה בדיקה לא שחטינן

לה ביו"ט כשם שאין

ואוקימנא משום דצריך

לבודקן. ודחה ר' זירא ואמר אנן מפני שצריך

. לחסמן מתנינן לה. ת״ר

אחד המביא את האור.

. ואחד שופת קדירה חדשה

בלא מים, ומשום ליבון נגעו בה. ואחד נתז בה

מים, ואחד נתן בה בשר ואחד נתן בה תבלין, ואחד

מגיס בה כולן חייבין, והוא

י שכולן עשו מעשה, הנותן

י. והנותן מים משום מחמם, יהנותן בשר משום מבשל

כו׳. ואם לא הביא האור

אלא אחר כולן, אינו חייב

אלא הנותן האור בלבד. ת"ר תנור וכירים חדשים

עצים

משום מדליק.